

Dernæst maa de dygtigste og bedste her som overalt stille Fordringerne højere, og endelig føle mange af os Trangen til en Forandring ogsaa for vor egen Skyld. Man hører jo idelige Klager over Tjenestefolkernes stadig tiltagende Upaalidelighed, Uduelighed og Slethed i enhver Retning. »Racen er fordærvet«, siges der. Dette er vel for en Del sandt; men hvis er Skylden? Ene og alene vor. De Fordringer, der stilles til Pigerne, ere saa urimelige, at Pligtfølelsen slappes, og de behandles i Reglen ikke saaledes, at de kunne fatte Hengivenhed for os. De høre Friheds- og Fremskridtsidéerne summe sig om Ørene, føle, at det ogsaa er dem, der tales til og for, men have ikke Dømmekraft nok til at afgjøre, hvilke Fordringer de med Rette kunne stille, — og som alle, der længe have været undertrykte, gjøre de da Overgreb, hvor de kunne komme til.

Er det først en Gang kommet saa vidt, at Tjenestepigens Stilling er bleven en anden, løses, tror jeg, Spørgsmaalet om, hvorledes man skal overvinde Ringeagten for dem, der arbejde med Hænderne, ganske simpelt derved, at »bedre Folks Børn« vælge Tjenestepigens Arbejde lige saa vel som ethvert andet. Kløften mellem Klasserne bliver derved udjævnet, og Tjenestepigerne høre os til. Det vil gaa med dem som med os Lærerinder, der ogsaa en Gang var en anden Race Mennesker end de, hvis Børn vi underviste og opdrog, og først blev deres Lige, da deres Børn blev det samme som vi. Overgangen tænker jeg vil ske, idet nogle af de mange, der ellers vilde være blevne Lærerinder, give sig til at udføre Barnepigens Gjerning, der jo ligger Lærerindens saa nær og hidtil er bleven saa skammelig forsømt. Men det vil vare længe, inden det kommer saa vidt. Komme vil det imidlertid, det tror jeg ligesaa sikkert som Geijerstam; thi hvad enten nu den Vej, jeg efter ringe Evne har søgt at paavise, er den rette eller ej, en Vej *maa* der findes, Uretten, der udøves, er for stor og for iøjnefaldende.

Der er dem, som paastaa, at mange gifte Kvinder ønske den Tid tilbage, da de tjente. Ja. Nød og Elendighed kan vel nok faa Folk til ligesom den sultne Ulv at ønske, at de kunde bytte med Gaardhunden og glemme, at Lænken om Halsen følger med; men kom det til Stykket, vilde de vistnok betakke sig ligesom hin. Jeg for min Part ved, at som